

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **Odborová organizace ochrany práv zaměstnanců**, se sídlem Družební 4, Kopřivnice, adresa pro doručování: J. M., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 A 209/2015 - 43,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na ustanovení zástupce **se zamítá**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 6. 10. 2015 žalobu „proti opakovanému zásahu do práv odborové organizace – spolku ze strany MPSV“. Společně s doplněním žaloby, doručeným soudu dne 26. 10. 2015, pak doložila vyplněné „Prohlášení právnické osoby o majetkových poměrech a dalších rozhodných skutečnostech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ ze dne 21. 10. 2015 (dále jen „Prohlášení“). Městský soud výzvami ze dne 17. 3. 2016 a 4. 4. 2016 požádal žalobkyni o doplnění informací uvedených v Prohlášení (doložení počtu zaměstnanců sdružených v odborové organizaci, zásad hospodaření, dokumentů deklarujících založení odborové organizace a dohody členů o hospodaření bez členských příspěvků, resp. dohody o tom, z jakých zdrojů bude organizace hradit náklady na svoji činnost).

[2] V záhlaví označeným usnesením městský soud žádost žalobkyně o přiznání osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zamítl. V odůvodnění uvedl, že Prohlášení označuje žalobkyni jako navrhovatele, avšak svým obsahem sděluje skutečnosti o osobních a majetkových poměrech pana J. M. a jím je též podepsáno s tvrzením, že razítko žalobkyně bylo zcizeno. Ve vztahu k žalobkyni je deklarováno, že od počátku nedisponuje žádnými příjmy. Soud při úvaze o osvobození od soudních poplatků nemůže vycházet pouze z tvrzení účastníka, ale je povinen ověřovat věrohodnost tvrzení účastníka o jeho finanční nedostatečnosti. Skutečnost, že žalobkyně je odborovou organizací, sama o sobě nezakládá důvod pro osvobození od soudních poplatků bez povinnosti prokázat své majetkové poměry. Žalobkyně nedoložila žádné listiny týkající se způsobu, jakým finančně zajišťuje svoji činnost a nedoložila ani rozhodnutí členské základny o tom, že nebude vybírat členské příspěvky. Soud zamítl též žádost o ustanovení zástupce, neboť žalobkyně nesplnila hned první z podmínek dle § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

II. Kasační stížnost

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v obsáhlé kasační stížnosti namítá, že městský soud se odchýlil od podstaty požadavku na právní ochranu, práva na spravedlivý proces a nevypořádal se se všemi argumenty stěžovatelky. Pro stěžovatelku je spravedlnost nedostižitelná, neboť nemá žádný majetek. Z usnesení vyplývá, že soud měl nemajetnost stěžovatelky za prokázanou. Soud se dopouští nevhodného srovnávání s jinými odborovými organizacemi, které finance mají, proto si je má stěžovatelka také opatřit, přičemž soudu uniká celá podstata jednak institutu samotného a také konkrétní posouzení případu, kdy z důvodu státní zloville jsou tvrdě potlačována práva občanů. Argumentaci použitou z jediného judikátu považuje stěžovatelka za zvrácenou. Soud si z jednoho rozsudku vybral jen to, co se právě jeví jako vhodné v úmyslu práva nepřiznat a naopak nepřisvědčit v tom, co se od počátku jeví pro stranu sporu výhodné, správné a spravedlivé. Z tohoto judikátu vyplývá, že na soudní ochranu nedosáhne de facto nikdo.

[4] Opakované zjišťování počtu členů a dalších skutečností označuje stěžovatelka za vměšování se do odborové organizace ze strany státního orgánu. Stěžovatelka městskému soudu zaslala všechny potřebné dokumenty vyjma těch, o kterých je přesvědčena, že nespádají do přezkumu soudu. Není správný závěr soudu, že odborové organizace vznikají proto, aby měly potřebnou finanční hotovost na soudní výlohy pro případ, že státní orgán rezignuje na povinnost držet se výlučně zákona. Stěžovatelka nemůže být nucena, aby vytvářela finanční rezervy pro případné soudní spory. Rozhodnutí městského soudu je zavádějící a odebírá právo na nutnou soudní obranu. Městský soud nedůvěřuje čestnému prohlášení. Pojem rezignace na zajištění finančních prostředků není v případě stěžovatelky aplikovatelný; stěžovatelka je donucena tyraní jak ze strany zaměstnavatele, tak ze strany státního orgánu k tomu, že si její členové nemohou dovolit soudní ochranu, neboť nemají nutný dostatek finančních prostředků. Stěžovatelce není srozumitelné, co soud požadoval, tedy rozdílnost výkladu pojmů tvrzení osoby, která je předsedou stěžovatelky, a tzv. „doložením“.

[5] Soud se s poukazem na judikát Nejvyššího správního soudu nezabýval konkrétním případem stěžovatelky a byl předem připraven vydat napadené usnesení, pouze nalézal důvody pro průtahy a oddálení soudní ochrany. Městský soud se nedostatečně nebo vůbec nezabýval všemi zásadními podklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Stěžovatelka trvá na tom, že soudu vše řádně zdokumentovala, nedisponuje žádným majetkem, zaměstnanci si nemohou hradit jakékoliv částky. Odborové organizace vznikají v souladu s právem „sui generis“, proč by tedy měl státní orgán jakkoli vstupovat dovnitř organizace? Neustále dorážení soudu bylo proto stěžovatelce podezřelé, de facto identické se zásahem

žalovaného. Soud stěžovatelce odepřel právo chránit mnoho zaměstnanců, kteří se sami nikdy neozvou, přičemž jejich tíživá situace je dlouhodobě neúnosná.

[6] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a přidělení právního zastoupení (Mgr. Horáčková z Nového Jičína).

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, osobou oprávněnou a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná; přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou v projednávané věci netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost a na povinném zastoupení stěžovatelky advokátem, neboť opak by znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37). Z téhož důvodu nerozhodoval kasační soud o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků. Co se týče žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, tu Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku zamítl, neboť neshledal naplnění jedné z podmínek pro ustanovení zástupce podle § 35 odst. 8 s. ř. s., a to nezbytnost ustanovení zástupce k ochraně práv stěžovatelky. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka podala projednatelnou kasační stížnost obsahující všechny náležitosti ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. bez nutnosti jejího doplnění a dle shora popsané judikatury není v nyní projednávané věci třeba trvat na zastoupení stěžovatelky advokátem, není ustanovení zástupce nezbytně třeba k ochraně jejich práv.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud z předloženého spisu městského soudu zjistil, že stěžovatelka podala společně se žalobou žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Městský soud jí následně zaslal formulář Prohlášení právnické osoby o majetkových poměrech a dalších rozhodných skutečnostech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. V něm stěžovatelka prohlásila (prostřednictvím svého předsedy J. M.), že nemá žádné příjmy, vlastní účet ani finanční prostředky. Důvodem je „skutečnost, aby nebyla zatěžována poplatkem žádná rodina zaměstnanců, neboť právo nesmí být předmětem bohatství“. Stěžovatelka dále v Prohlášení popsala majetkové poměry svého předsedy – od 1. května 2014 je na rodičovské dovolené (pobírá příspěvek 7.100 Kč měsíčně), neboť jej zaměstnavatel k tomuto nepřímě, pod šikanou a terorem, donutil. Vlastní rodinný dům, na nějž hradí úvěr v měsíční výši 11.000 Kč, a osobní auto, které se nevztahuje k činnosti stěžovatelky, na osobním účtu nemá žádný zůstatek, pobírá příspěvek na bydlení 5.200 Kč.

[10] Městský soud následně stěžovatelku přípisem ze dne 17. 3. 2016 vyzval, aby sdělila počet zaměstnanců sdružených do odborové organizace a doložila zásady hospodaření. Soud stěžovatelku současně upozornil, že Prohlášení, která předložila, dokumentuje převážně osobní a majetkové poměry jejího předsedy, nikoliv hospodaření stěžovatelky jako právnické osoby. Ve vyjádření ze dne 21. 3. 2016 stěžovatelka uvedla, že nedisponuje a nehopodaří s majetkem a nikdy žádný majetek nevlastnila. Zaměstnanců (zároveň členů a sympatizantů) je celkem 77.

Od počátku působení této organizace bylo rozhodnuto o členství bez příspěvků, neboť zaměstnanci mají pouhých 12.000 Kč v hrubé mzdě.

[11] Městský soud následně stěžovatelku (dne 4. 4. 2016) vyzval k doplnění její odpovědi, a to k doložení dokumentů, které deklarují způsob založení odborové organizace a dohodu členů o hospodaření bez členských příspěvků, resp. dohodu o tom, z jakých zdrojů bude organizace hradit náklady na svoji činnost. Současně stěžovatelku upozornil, že uvedené je nezbytné pro posouzení žádosti o osvobození od soudních poplatků. Stěžovatelka na tuto výzvu nereagovala, proto ji soud přípisem ze dne 27. 4. 2016 požádal o doložení výše uvedeného do 7 dnů od doručení přípisu. Na tuto urgenci stěžovatelka zareagovala přípisem ze dne 6. 5. 2016, v němž uvedla, že vše bylo již řádně zdůvodněno. Odborová organizace je finančně nezávislá a bylo by tedy nevhodné mít finanční krytí pro případy, kdy státní orgán (žalovaný) nevykonává svou svěřenou činnost. Opakovaná žádost je ze strany soudu nevhodná pro soudní řízení a předem předurčuje to, co se od počátku podání žaloby (ne)děje. Chybí zde základní znalost principu nezávislosti vyplývající z právního zřízení státu. Členové neuzavírají dohodu o členských příspěvcích. Soud se nevhodně vměšuje dovnitř organizace a neustále oddaluje právo na soudní ochranu. Opakované písemné vyjádření včetně čestného prohlášení soudu nepostačuje. Městský soud vyžaduje nemožné a nevhodné; s nedůvěrou požaduje vnitřní dokumenty, které jsou pro něj nepodstatné. Způsob zakládání organizace je zákonem vymezený, stěžovatelka proto k této věci nemá co dodat.

[12] Městský soud následně v záhlaví popsaným usnesením žádost stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce zamítl.

[13] Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. „[ú]častník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu zčásti osvobozen od soudních poplatků. Přiznat účastníkovi osvobození od soudních poplatků zcela lze pouze výjimečně, jsou-li pro to zvláště závažné důvody, a toto rozhodnutí musí být odůvodněno. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.“

[14] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že při rozhodování o přiznání osvobození od soudních poplatků je nutno vycházet z toho, že „§ 36 odst. 3 s. ř. s. stanoví výjimku z pravidla - soudní poplatky jsou účastníci řízení z dobrých důvodů (zejména kvůli omezení podání k soudům na ta, která jsou vskutku vážně miněna, a kvůli částečnému krytí nákladů na fungování justice) zásadně povinni platit a pouze výjimečně mají být od této povinnosti osvobozeni“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS).

[15] Současně při posuzování návrhu na osvobození od soudních poplatků bere Nejvyšší správní soud v potaz účel institutu osvobození. Tímto účelem je ochrana práv účastníka řízení, pokud by mu mohla vzniknout vážná újma na jeho právech kvůli nedostatku finančních prostředků, který by mu v důsledku neschopnosti zaplatit soudní poplatek bránil účinně chránit svá práva v řízení před soudem. Smyslem tohoto institutu není kompenzovat navrhovateli finanční zátěž spojenou se soudním řízením, ale zajistit přístup k soudu. Navrhovatel žádající o osvobození od soudních poplatků proto musí v první řadě osvědčit, že jsou v jeho případě splněny zákonem stanovené předpoklady. Důkazní břemeno o tom, že jsou shora uvedené předpoklady splněny, nese navrhovatel (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 - 95, publ. pod č. 2163/2011 Sb. NSS).

[16] Dále judikatura konstantně uvádí, že „(p)ovinnost doložit nedostatek prostředků je jednoznačně na účastníkovi řízení, který se domáhá osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Pokud účastník tuto povinnost nesplní, soud výdělkové a majetkové možnosti sám z úřední povinnosti nezjišťuje“

(srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, publ. pod č. 537/2005 Sb. NSS).

[17] Přesto, že soud nezjišťuje z úřední povinnosti majetkové poměry účastníka a důkazní břemeno o tom, že jsou předpoklady pro osvobození splněny, nese navrhovatel, při posuzování, zda jsou uvedené předpoklady splněny, nemůže soud zůstat zcela pasivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2012, č. j. 8 As 64/2012 – 12). Rovněž lze odkázat na rozsudek ze dne 24. 9. 2008, č. j. 1 As 63/2008 - 34, podle něhož povinnost doložit nedostatek prostředků je sice na účastníkovi řízení, a nikoli na soudu, avšak pokud z předložených důkazů není možné dostatečně posoudit majetkové a sociální poměry žadatele a ověřit si jeho tvrzení, měl by soud žadatele poučit v tom smyslu, jakým způsobem může svá tvrzení prokázat, aby v řízení neutrpěl újmu. Dle výše uvedeného je třeba postupovat jak u osob fyzických, tak právnických.

[18] V návaznosti na shora popsaná východiska je třeba konstatovat, že stěžovatelka své tvrzení o nedostatku prostředků řádně nedoložila. V Prohlášení uvedla toliko, že nemá žádné příjmy, ani finanční prostředky. Městský soud pak postupoval zcela v souladu s výše uvedenou judikaturou a vyzval stěžovatelku k upřesnění jejích tvrzení a jejich prokázání. Byť je stěžovatelka, jak sama uvádí, nezávislou odborovou organizací, nelze postup soudu hodnotit jako „nevhodnou ingerenci do vnitřních záležitostí“. Byla to sama stěžovatelka, která svým návrhem na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce iniciovala řízení o této žádosti a požadovala od státu určité dobrodiní, které jí ovšem může být přiznáno pouze v případě, že doloží svá tvrzení a objasní soudu fungování svých „vnitřních záležitostí“. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 153/2015 – 27, tvrdí-li účastník řízení před správním soudem pro účely rozhodnutí o žádosti o osvobození od soudních poplatků, že nemá dostatečné prostředky, avšak existují-li pochyby o pravdivosti účastníkovy tvrzení, je na soudu, aby si, pokud možno v součinnosti s účastníkem, dalším šetřením učinil co možná nejpresnější obraz o tom, jaké jsou skutečné majetkové poměry účastníka.

[19] V nyní posuzované věci dle Nejvyššího správního soudu takové pochyby vyvstaly. Jestliže právnická osoba dlouhodoběji funguje (v případě stěžovatelky od roku 2011) v souladu s cílem, pro který byla založena, aniž by ovšem byla schopna takové fungování zabezpečit ze zdrojů, které má sama právně k dispozici, je to indicií pro podrobnější zkoumání způsobu hospodaření takové právnické osoby, neboť je zřejmé, že žádná právnická osoba jako skutečně samostatná entita nemůže dlouhodobě existovat bez dostatečného majetkového zázemí pokrývajícího náklady na její činnost (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, publ. pod č. 2099/2010 Sb. NSS). Jak již bylo řečeno, důkazní břemeno k prokázání, že nemá dostatek prostředků, nese účastník řízení. V případě, že v řízení vyjdou najevo výše uvedené indicie, je proto na právnické osobě, aby prokázala, že fakticky nedisponuje žádnými prostředky. Jelikož nelze po nikom požadovat prokázání negativní skutečnosti, bude na právnické osobě, aby podrobně osvětlila všechny relevantní aspekty své činnosti a popsala, z čeho jsou financovány a jak vysoké faktické náklady vyžadují. Městskému soudu proto nelze vyčítat, že požadoval po stěžovatelce objasnění jejího fungování, a to doložením stanov, zásad hospodaření, dohodou členů o hospodaření a o tom, z jakých zdrojů bude hradit náklady.

[20] Městský soud postupoval v souladu se zákonem a shora popsanou judikaturou, stěžovatelce poskytl dostatečný prostor k doplnění a prokázání jejích tvrzení, přičemž jí poučil i o možných následcích spojených s nevyhověním výzvám soudu. Stěžovatelka však své důkazní břemeno neunesla a její žádost o osvobození od soudních poplatků proto musela být zamítnuta. Nejvyšší správní soud nevidí žádný rozumný důvod, pro který by stěžovatelka měla odmítnat předložit uvedené dokumenty, které nepředstavují žádné vnitřní tajemství odborové organizace;

naopak dle zákona č. 303/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob, jsou obsahem sbírky listin (které je příslušnému rejstříkovému soudu povinna dodat právnická osoba) mj. stanovy odborové organizace, výroční zprávy, řádné účetní závěrky, výroční zpráva atd. Postup soudu tedy není možno hodnotit jako „nepřípadné vměšování“ do věcí stěžovatelky.

[21] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že dle judikatury není nutno, aby účastníci soudních řízení tvořili (slovy stěžovatelky) finanční rezervy na úhradu soudních poplatků. Právnické osobě, která je skutečně a objektivně nemajetná soud osvobození od soudních poplatků zpravidla přizná, pokud vedení soudních sporů není obvyklou součástí naplňování jejího předmětu činnosti a věc, v níž se domáhá ochrany, souvisí s její existencí, vnitřními poměry, majetkem či předmětem činnosti uvedeným ve stanovách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 187/2012 – 32, publ. pod č. 2870/2013 Sb. NSS). Nastane-li tedy v souvislosti s naplňováním předmětu činnosti právnické osoby nahodile situace, že právnická osoba je nucena obrátit se k ochraně svých práv na soud, nelze ji klást k tíži, že neuspořádala své hospodaření tak, aby si zabezpečila dostatek finančních prostředků na úhradu soudního poplatku. V takovém případě tedy není na místě právnické osobě odeprít dobrodiní zákona v podobě osvobození od soudních poplatků. V této souvislosti je možno souhlasit se stěžovatelkou, že jsou již částečně překonány závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 Ads 102/2008 - 65, na nějž v odůvodnění svého usnesení odkázal městský soud. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v zákoně nelze najít oporu pro zkoumání subjektivní stránky nemajetnosti (tedy proč k nedostatku prostředků došlo). Nicméně současně zde uvedl, že soud v případě tvrzené nemajetnosti musí podniknout kroky, které povedou k ozřejmění majetkové situace právnické osoby; takto městský soud ve věci stěžovatelky postupoval.

[22] Pro nyní projednávaný případ je však podstatné, že nemajetnost stěžovatelky nebyla objektivně prokázána. Stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno a nereagovala dostatečně na výzvy městského soudu, který činil kroky za účelem zjištění skutečností rozhodných pro posouzení žádosti stěžovatelky. K neosvobození stěžovatelky tedy nedošlo proto, že by snad soud hodnotil subjektivní důvody její nemajetnosti, ale proto, že neměl tvrzení stěžovatelky ohledně nedostatku prostředků za prokázaná.

[23] Pokud městský soud neshledal, že jsou u stěžovatelky dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, nemohl přistoupit ani k ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, neboť nebyla naplněna hned první z podmínek dle § 38 odst. 5 s. ř. s. Ani v této otázce tedy městský soud nepochybil.

[24] Z hlediska namítaného porušení práva na přístup soudu či práva na spravedlivý proces Nejvyšší správní soud podotýká, že podle čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod podmínky a podrobnosti práva na soudní a jinou právní ochranu upravuje zákon. Jednou z těchto podmínek je i zaplacení soudního poplatku v případě, kdy je poplatková povinnost dána zákonem. Zákonný požadavek zaplacení soudního poplatku nemůže být proto považován za porušení práva na přístup k soudu, resp. práva na spravedlivý proces. Obdobně vnímá soudní poplatky rovněž Ústavní soud, který je řadí mezi podmínky realizace práva na soudní ochranu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 162/99).

[25] Na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že i v případě, že by stěžovatelka s městským soudem spolupracovala, doložila jí tvrzené skutečnosti (nemajetnost) a soud by posuzoval její majetkové zázemí na základě výdělkové a majetkové situace předsedy stěžovatelky (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS 1 As 70/2008 podle kterého je v případě nemajetných spolků třeba zjišťovat jejich „širší majetkové zázemí zajišťované majetkem členů“),

bylo by málo pravděpodobné, že by osobě s měsíčním příjmem 12.300 Kč bylo přiznáno úplné osvobození od soudních poplatků.

[26] Závěrem soud dodává, že posuzování žádosti o osvobození od soudních poplatků (a ustanovení zástupce) je vždy striktně individuální ve vztahu ke konkrétní osobě žadatele a ve vztahu ke konkrétní věci. Ze způsobu, jakým soud posoudí žádost o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce však nelze nijak usuzovat na následný úspěch (či neúspěch) stěžovatelky při meritorním posouzení žaloby. Posouzení její žádosti je pouze dílčí procesní otázkou, která nemůže mít žádný vliv na věcné posouzení otázek předložených soudu v žalobě (či v jiných řízeních, ve kterých stěžovatelka vystupuje), jak by snad mohlo vyplývat z názorů stěžovatelky vyjádřených v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Kasační stížnost posoudil Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené jako nedůvodnou a podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. ji proto zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovaný správní orgán, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení neuplatnil, ze soudního spisu není ani zřejmé, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly a kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu